

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: TORDENVEJRET. (Ditlev von Liliencron.)

Citation: Aakjær, Jeppe: "TORDENVEJRET. (Ditlev von Liliencron.)", i Aakjær, Jeppe: *Digte 1908-1918. - 1918*, Gyldendal, 1918-19, s. 244. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer02val-shoot-workid96692/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Digte 1908-1918. - 1918

TORDENVEJRET.

(Ditlev von Liliencron.)

STÆNDIG efter flittigt Dagværk
 gaar jeg daglig min Spadser'tur,
 hvor de røde Køer græsser,
 hvor de blanke Blomster blinker,
 hvor de muntre Fugle fløjter
 mellem Tjørne, mellem Hækker,
 mellem Engens grønne Græs.

Daglig mellem sex og syv,
 naar det mørkner i min Hybel,
 ser jeg syv saa smukke Piger,
 én, to, tre, fir', fem, sex, syv,
 hvor de røde Køer græsser,
 hvor de blanke Blomster blinker,
 hvor de muntre Fugle fløjter
 mellem Tjørne, mellem Hækker,
 mellem Engens grønne Græs.

Disse syv saa søde Piger,
 — én, to, tre, fir', fem, sex, syv —
 vandrer i en lige Række,
 bærer paa de brede Skuldre
 tunge, mælkefylte Stripper;
 kommer fra de røde Køer,
 hvor de blanke Blomster blinker,
 hvor de muntre Fugle fløjter
 mellem Tjørne, mellem Hækker,
 mellem Engens grønne Græs.

Saa i Gaar mig greb et Indfald:
 Da jeg i det fjerne vejred
 mine syv saa søde Piger,
 trak jeg brat min Bog og Blækstift
 op af Lommen, stod til Side,
 og imens de gied forbi mig

trak jeg Rynker over Brynet
 som en bister Politimand,
 talte højt dem, skrev saa langsomt:
 — „én, to, tre, fir', fem, sex, syv" i
 og de rødmed, rødmed mere,
 skjæved under Straahatsskyggen,
 studsed synligt ved min Spøg.

Men som Afstand kom imellem:
 hørtes Tysraab, hørtes Sladren,
 hørtes Smaaknist, hørtes Latter,
 og jeg gjenoptog min Vandring,
 did hvor røde Køer græsser,
 hvor de blanke Blomster blinker,
 hvor de muntre Fugle fløjter,
 mellem Tjørne, mellem Hækker,
 mellem Engens grønne Græs.

Sex af disse friske Piger
 ved jeg, vil, naar de skal være
 Mødre, skjænke Fædrelandet
 lutter sunde, raske Dreng,
 Kyrasserer, Grenaderer,
 Gardekarle og Uhlaner, —
 men den sidste, hun den sarte,
 denne slanke, denne ranke,
 hendes Sønner — tror jeg sikkert —
 bliver Jæger og Husar.

— — Saa i Dag da jeg min Stok tog,
 stod der Tordenvej i Vesten;
 men jeg tænkte: gaar vel over,
 kommer ikke med det samme, —
 skred med lange Skridt mod Marken,
 hvor de røde Køer græsser.
 Men o ve, den onde Himmel
 brød sig fejl om min Spadseren,
 overtrak sig mer og mere,
 som jeg stod nu midt i Marken,
 hvor de blanke Blomster blinker.

Men hvad sker! Af Agren fejrer
 alle Piger hjem mod Byen.
 Kun den sidste, hun den sarte,
 hun den slanke, hun den ranke,
 bli'r tilbage med sin Strippe,
 hvor de muntre Fugle fløjter
 mellem Tjørne, mellem Hækker,
 mellem Engens grønne Græs.

Jeg er lige op ad Ledet,
 da det første Skraald forfærder,
 og som var det aftalt med os
 sahned hun mig strax dets Gitter.
 Ret naturlig jeg da hjælper
 hende med at ordne Aaget;
 men da smældes ned foran os
 skillingsblank og skillingsstor
 Tord'nens første tunge Draabe.
 — Barn, vi bliver artig badet!
 Men histhenne staar et Saadhus,
 som en Hjorddreng nys har tømret
 sig af Tørv og løst Skrabsammen
 — selv er han rendt bort, den Bengel,
 Bare ti Skridt, og vi er der!
 Rask min Glut, blot ingen Nølen,
 ingen Angst! Jeg spiser aldrig
 selv saa smukt et Barn som du.

Dette tør jeg strax bedyre!
 Schiller maa ha' kjendt hin Mosborg,
 da de vakre Ord han kvad:
 Der er Plads i mindste Hytte
 for ét saligt Elskovspar.

Skyer brister, Tordnen skramler,
 hele Neg af Lynild falder,
 og en Raslen, Skraslen, Susen,
 Slubren, Rislen, Strømmen, Fusen
 som paa Syndflodskrækkens Dag.

Under Larmen har den sarte,
 har den slanke, har den ranke
 rystende og ligbleg slynget
 sine Arme om min Nakke,
 lagt sig ind imod min Skulder
 med fast lukte Øjelaag.
 Lidt beklemt, det nægtes ikke,
 følte jeg mig strax tilmode.
 Dog betvang jeg Pulsens Banken,
 tænkte blandt saa meget andet
 paa de gamles Riddervagter,
 de beskyttende og søde.

Men, ak — men — — den søde Nærhed,
 disse unge, varme Lemmer,
 denne Barm mod Barm i Trængsel,
 denne Barm mod Barm i Længsel.
 Og jeg føler, hvor hun løfter
 — o, saa sagte, saa forsigtig,
 — o, saa ræd, at jeg skal se det —
 Ho'det blot en lille Kjende.
 Og jeg ser — da maa jeg smile —
 hvor hun stjaalent titter opad
 for at faa det Spørgsmaal klaret:
 Er hans Øjne vendt mod Vejret,
 eller søger de mon mine?
 Og jeg rækker mine Læber,
 og hun højt paa Taaen stræber,
 hun lidt op og jeg lidt ned,
 saadan fandt jeg — midt imellem,
 hendes Mund saa frisk og hed.

Svitter ikke allerede
 Svalen sorgløs foran Døren,
 blaaner ej den kjære Himmel,
 krummer sig ej Regnbubroen,
 mens paany sig Solen viser?

Og sin Strippe ta'r den sarte,
 ta'r den slanke, ta'r den ranke,
 og fornøjet med at Skyllen
 nu er endt og Faren ovre
 pjasker hun afsted i Vædet
 og forsvinder bag ved Træer.

Hvilken frisk og himmelsk Køling!
 Og jeg pjasker vel saa munter
 — ikke hjem til Skrivebordet —
 nej, til vædeblanke Marker,
 hvor de røde Køer græsser,
 hvor de blonde Blomster blinker,
 hvor de muntre Fugle fløjter
 mellem Tjørne, mellem Hækker,
 mellem Engens grønne Græs.

25/1 1914.

HANS SVÆRMER.

(Ditlev von Liliencron.)

HANS Tøffel elsked skøn Doris blidt.
 Skøn Doris Hans Tøffel ikke saa lidt.
 Hvor andres Elskov var kjæk og kry
 var hans elegisk og væk og bly.
 Paa Kvisten siger han Digte frem.
 Skøn Doris staar nede med Laagen paa Klæm:
 „Aa om du nu spræng paa din Fod imod mig,
 hvor skulde jeg være god imod dig!“
 Men oppe Hans Tøffel kvad Digte.

Og Aftenen efter det samme igjen.
 Hun læser og læser Timerne hen.
 Hun harmes. „Det evige Læseri
 det er der dog ingen Mening i!“
 Hun sniger sig ud, gaar krænket sin Vej.
 Hun svælger i Heine, han mærker det ej.
 Skøn Doris staar rød under Lysthusløfte
 og ønsked, hun havde hans Arm om sin Hofte.
 Men oppe Hans Tøffel kvad Digte.